

TEMATY Z RELIGII – KLASA I(5) – TYDZIEŃ (25.05. – 29.05. 2020 r.)

Temat: Zostawić, by zyskać. Życie zakonne do początków XX wieku.

Zapoznaj się z poniższymi treściami:

O siostrach i braciach zakonnych mówimy, że są **konsekrowani**. Konsekracja to wyłączenie rzeczy i osób z funkcji świeckich i przeznaczenie ich na wyłączną służbę Bogu.

Pan Bóg, powołując do życia konsekrowanego, nie powołuje do smutku i zamknięcia się na ludzi i świat. Wręcz odwrotnie. Siostry i bracia zakonnicy mają żyć w świecie i dla ludzi, niosąc im Boga na różne sposoby. W tej posłudze wykorzystują swoje umiejętności i uzdolnienia.

Współczesny człowiek często jest zbyt przywiązany do posiadanych rzeczy, innych osób czy swojej pozycji zawodowej. Wydaje nam się, że posiadanie czegoś lub zajmowanie wysokiego stanowiska świadczy o naszej wartości. Pozostawienie tego, co mamy, kojarzy się z utratą. Jednak Pan Jezus wskazuje, że może być zupełnie odwrotnie.

„Wtedy Piotr rzekł do Niego: «Oto my opuściliśmy wszystko i poszliśmy za Tobą, cóż więc otrzymamy?» Jezus zaś rzekł do nich: «Zaprawdę, powiadam wam: Przy odrodzeniu, gdy Syn Człowieczy zasiądzie na swym tronie chwały, wy, którzy poszliście za Mną, zasiądziecie również na dwunastu tronach, aby sądzić dwanaście szczepów Izraela. I każdy, kto dla mego imienia opuści dom, braci, siostry, ojca, matkę, dzieci lub pole, stokroć tyle otrzyma i życie wieczne posiędzie na własność»”.

Zastanów się:

- O co zapytał Piotr Pana Jezusa?
- Co Jezus obiecuje tym, którzy zostawią wszystko ze względu na Niego?
- Co zyskają tu, na ziemi i w życiu wiecznym?

Ten, kto pozostawi dom rodzinny ze względu na Jezusa, otrzyma stokroć więcej. Rodzicami, braćmi i siostrami będą dla niego ci, do których zostaje posłany. Nagrodą będzie również życie wieczne z Chrystusem.

Od wieków w różnych religiach byli ludzie, którzy właśnie ze względów religijnych podejmowali określony styl życia: rezygnowali z małżeństwa, zachowywali post, umartwiali własne ciało lub poświęcali się służbie innym.

Pod koniec **III wieku św. Antoni pustelnik** zapoczątkował w Egipcie ruch anachoretów, w którym główną zasadą była ucieczka od świata i przebywanie w miejscu pustynnym. Wyzbycie się przez Antoniego wszelkich dóbr materialnych

stanowiło podstawę do naśladowania Chrystusa. Fascynacja postawą św. Antoniego doprowadziła do ukształtowania cenobityzmu, czyli wspólnot mniszych. Za twórcę tego ruchu uważany jest św. Pachomiusz, który ułożył dla swoich wspólnot pierwszą regułę. Według niej życie wspólne powinno być budowane w oparciu o posłuszeństwo, dlatego mnichów obowiązywało całkowite podporządkowanie się przełożonemu. **W połowie IV wieku w Kościele greckim rozpowszechnił się monastycyzm.** Za jego twórcę w tym regionie uważany jest **św. Bazyli z Kapadocji**, którego koncepcja zaowocowała złagodzeniem dyscypliny i podporządkowaniem posłuszeństwa miłości. Te trzy koncepcje życia mniszego miały wpływ na formowanie się monastycyzmu w Kościele zachodnim.

Informacje o wybranych zakonach, które powstawały na przestrzeni historii Kościoła:

Kanonicy regularni to najstarszy zakon klerycki zorganizowany **według reguły św. Augustyna**, który zalecał zakonnikom trzy podstawowe elementy: modlitwę, posłuszeństwo i pracę. Rozwijał się najbujniej w XIII wieku: powstało wówczas 4,5 tys. klasztorów, od Palestyny i Cypru po Islandię. Misją zakonu było praktykowanie dzieł miłosierdzia – prowadzono szpitale, przytułki, domy dla pielgrzymów. Konieczność głoszenia Ewangelii słowem i czynem wiązała się z zaangażowaniem w wędrowne kaznodziejstwo, którego przykładem były działania św. Norberta.

Zakony rycerskie tworzyli zakonnicy (duchowni) oraz bracia-rycerze, czyli rycerze, którzy nie przyjmowali święceń, ale postanawiali żyć jak zakonnicy (składali śluby czystości i ubóstwa). Ich głównym zadaniem obok modlitwy i kontemplacji była walka w obronie wiary i ideałów przyjętych w regule zakonnej. Najbardziej znane z zakonów rycerskich to **joannici, templariusze i krzyżacy**. Zakony te powstały w epoce, gdy popularne było pielgrzymowanie do Ziemi Świętej. Pierwszym celem zakonów rycerskich była ochrona pielgrzymów przybywających do Palestyny.

(oprac. na podst.: D. Olszewski, Dzieje chrześcijaństwa w zarysie)

Zakony kleryckie. Jezuici składają trzy śluby: czystości, ubóstwa i posłuszeństwa, dołączając w późniejszym etapie czwarty – posłuszeństwa papieżowi i dlatego są czasem nazywani komandosami Ojca Świętego. Od początku swego istnienia doceniali znaczenie pracy z młodzieżą i zakładali coraz to nowsze szkoły, które na tle innych cechował wysoki poziom. Sieć ich placówek pokryła nie tylko Europę, ale też inne kontynenty. Podnieśli na wyższy poziom nauki teologiczne, ale również wiedzę świecką: wzbogacili swoimi badaniami astronomię, rozwinęli matematykę, zasłużyli się dla językoznawstwa i teorii literatury.

13 marca 2013 r. po raz pierwszy **jezuita został wybrany na papieża**. To Jorge Mario Bergoglio z Argentyny, który przyjął imię **Franciszek**.

(oprac. na podst.: Historia, www.jezuici.pl)

Wykonaj w zeszycie tabelę:

Zakon	Zasady	Założyciel/ Przedstawiciel	Rola zakonu
Benedyktyni	czystość, ubóstwo i posłuszeństwo, harmonijne połączenie pracy, modlitwy i odpoczynku	Święty Benedykt	rozwój kultury europejskiej, przepisywanie ksiąg, prowadzenie szkół, ogrodnictwo i zielarstwo...
Zakony kanonickie	modlitwa, posłuszeństwo i praca	Święty Norbert	prowadzenie szpitali i przytułków, domów dla pielgrzymów, wędrowne kaznodziejstwo...
Zakony rycerskie	modlitwa i kontemplacja, ubóstwo, walka w obronie wiary	Hugo de Payns, Jakub de Molay	ochrona pielgrzymów przybywających do Palestyny...
Zakony żebracze	ubóstwo, odrzucenie własności indywidualnej i wspólnej, utrzymywanie się z jałmużny, wykształcenie	Święty Franciszek z Asyżu, św. Dominik Guzmán	nauczanie o Bogu, głoszenie kazań, spowiadanie ludzi, prowadzenie misji, modlitwa kontemplacyjna, działalność apostołska i misyjna...
Zakony kleryckie: Jezuici	czystości, ubóstwa i posłuszeństwa, posłuszeństwo papieżowi	Święty Ignacy Loyola, św. Franciszek Ksawery, papież Franciszek	praca z młodzieżą i zakładanie szkół...

Temat: Poszli na cały świat – Zesłanie Ducha Świętego.

Przypomnij wiadomości o zesłaniu Ducha Świętego:

- Jakie wydarzenie przeżyli apostołowie w dniu Pięćdziesiątnicy?
- Jakie znaki towarzyszyły zstąpieniu Ducha Świętego?
- Jakie dary Ducha Świętego otrzymali apostołowie?
- Co rozpoczęli apostołowie ze św. Piotrem na czele po otrzymaniu Ducha Świętego?
- W jaką uroczystość wspominamy w liturgii to wydarzenie?

Uroczystość Zesłania Ducha Świętego to jedno z **najstarszych świąt Kościoła**. Obchodzono je już w czasach apostołskich. Jest pamiątką zstąpienia Ducha Świętego na Maryję i apostołów pięćdziesiątego dnia po zmartwychwstaniu Pana Jezusa. W tym dniu apostołowie rozpoczęli odważne głoszenie radosnej nowiny o zbawieniu. Uroczystość Zesłania Ducha Świętego nosi również nazwę Zielone Świątki. W średniowieczu istniał zwyczaj rzucania z sufitu kościoła podczas Mszy Świętej róż i innych kwiatów symbolizujących dary Ducha Świętego.

W tym dniu możemy uzyskać odpust zupełny za publiczne odmówienie (śpiew) hymnu „O Stworzycielu Duchu przyjdź”.

W najbliższą niedzielę będziemy obchodzili Uroczystość Zesłania Ducha Świętego.

„Idźcie więc i nauczajcie wszystkie narody, udzielając im chrztu w imię Ojca i Syna, i Ducha Świętego. Uczcie je zachowywać wszystko, co wam przykazałem. A oto Ja jestem z wami przez wszystkie dni, aż do skończenia świata”. (Mt 28,19-20)

Jezus dał apostołom nakaz nauczania i udzielania chrztu. Choć posłał ich do wszystkich narodów, nie było możliwe, by wszędzie dotarli. Podobnie też nie nauczają „do skończenia świata”. Oznacza to, że słowa Jezusa mają jeszcze inne znaczenie. Nakaz głoszenia Ewangelii jest skierowany do uczniów z każdego narodu, żyjących w każdym czasie. Misja ta skończy się w dniu końca świata. Każdy z nas jest odpowiedzialny za głoszenie wiary innym ludziom.

„Obecnie, kiedy Kościół pragnie przeżyć głęboką odnowę misyjną, istnieje forma przepowiadania, dotycząca nas wszystkich, jako codzienne zadanie. Chodzi o niesienie Ewangelii osobom, z którymi każdy ma do czynienia, zarówno najbliższym, jak i nieznanym. Jest to nieformalne przepowiadanie słowa, które może się dokonywać podczas rozmowy, a także to, które podejmuje misjonarz odwiedzający jakiś dom. Być uczniem znaczy być zawsze gotowym, by nieść innym miłość Jezusa, a dzieje się to spontanicznie w jakimkolwiek miejscu, na ulicy, na placu, przy pracy, na drodze”. (Papież Franciszek, *Adhortacja apostolska „Evangelii gaudium”, 127*)

W epoce globalizacji informacje są przesyłane z kontynentu na kontynent w kilka sekund. Nie musimy fizycznie pokonywać tysięcy kilometrów, by włączyć się w ewangelizację całego świata. Pierwszą i najważniejszą formą głoszenia Dobrej Nowiny jest bezpośrednia rozmowa. Takie dawanie świadectwa wiary ma największą moc i przynosi największe owoce.

Współczesne metody ewangelizowania:

- prasa dla młodzieży, np. „Miłujcie się”, „List”, „Droga”, „Jezus żyje”...
- muzyka chrześcijańska (zespoły muzyczne), np.: ks. Jakub Bartczak, 2 Tm 2,3; Elohim, MateO...
- programy telewizyjne, np.: „Między niebem a ziemią”...
- dzieła ewangelizacyjne w Internecie, np.: faceBóg, deon.pl, Zараżę Cię Bogiem...
- akcje na ulicach miast, np.: różaniec, koronka do Bożego miłosierdzia, uwielbienie Najświętszego Sakramentu, wieczory chwały...
- dyskoteki ewangelizacyjne, np. „Dla Ciebie, Adonai”, chrystoteki...
- chrześcijańskie szkoły tańca, np.: „Dance Hope” w Łodzi...
- spotkania młodych, np. Lednica, Przystanek Jezus...

- filmy o tematyce religijnej, np. „Bóg nie umarł”, „W rękach Boga” ...

Notatka do zeszytu:

Każdy z nas może podjąć zadanie głoszenia Ewangelii w taki sposób, jaki jest dla niego możliwy. Możemy dotrzeć do osób, do których nie mają dostępu papież i kapłani. Ewangelizacja jest czymś więcej niż mówienie o Jezusie i nauczanie prawd wiary. To przede wszystkim głoszenie Dobrej Nowiny mocą Ducha Świętego, którego owocem jest poznanie osoby Jezusa Chrystusa i przyjęcie Go jako swego Pana i Zbawiciela.

Wypisz kilka współczesnych metod ewangelizowania

Pozdrawiam ☺